

Іван Ткачук

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

"МУКУТА" UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

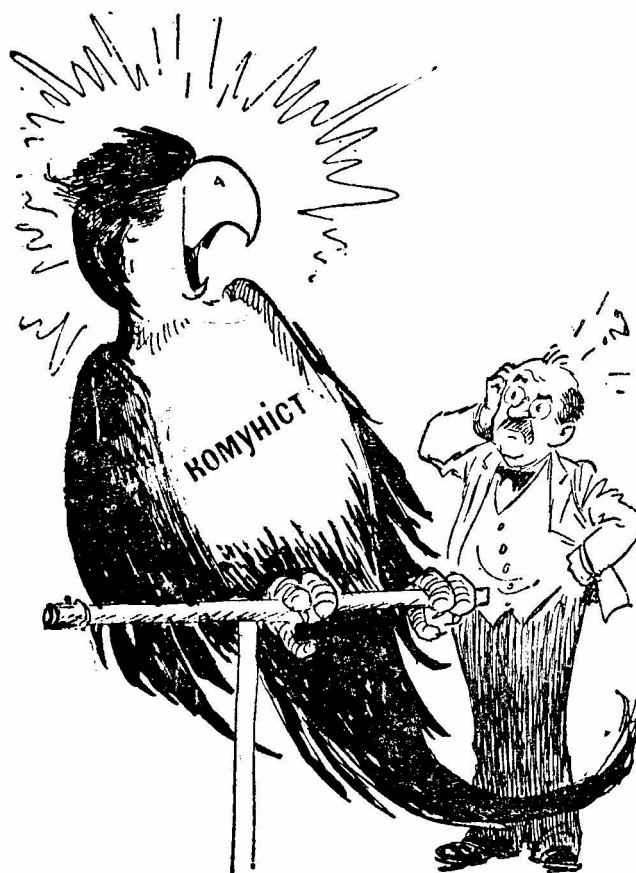
VOLUME XIII. № 94

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ

РІК XIII. ЧИСЛО 94

З ФІЛОСОФІЇ МИКИТИ.

УКРАЇНСЬКИЙ КОМУНІСТ

„Український комуніст, немов та папуга,
Свого ганиить, а москаля має він за друга.
Хоз і знає що москаль, свого не забуде,
Що: України не було, нема, і не буде !”

Микита-Волокита.

ЧИ ВИ ВЖЕ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ?

"МИКИТА"

Журнал Гумору і Сатири
Поодинокое число 15 центів.
Передплата на 12-ть чисел
В Америці \$1.50
В Канаді і Закордон. \$1.65

Адреса видавця:
EUGENE BEREZINSKY
40-14 44-th STREET
LONG ISLAND CITY 4, N.Y.

ВИ, І ВАШІ СУСІД

А кожний із нас має такого, в місті, як сказав мені одного разу цікавий співбесідник: „Зо всіх боків, з переду, ззаду, над головою і під ногами”.

Річ очевидна що це не означає, що ви маєте брати свого сусіду під ноги, або він дертися вам на голову, це відноситься до поверхів у домах в котрих наші землячки по великих містах живуть.

На провінції, чи й фармах, люди мають ближчих чи й дальших сусідів, в багатьох випадках чужих, але по більшості таки своїх.

З сусідом, кожний із нас старається жити по сусідському, в потребі один другому допомогти, зробити прислугу, вигоду, чи теж й порадити коли потреба цього вимагає. Каже дехто, що добрий сусід часами ліпший чим рідний брат і цього не можна заперечувати, бо є випадки і то такі посеред нас, українців, що брат братові завидує, тішиться з нещастя як що він не дай Боже в такому знайдеться, а в потребі поміччи чи й поради знаходить різні стежки і причини щоб тільки викрутитися від цього.

Коротеньку оцю свою філософію пишемо тому, що так як вам потрібний добрий сусід, так потрібний він також і нам, правда, не особисто, а тільки його точна адреса і то тільки для одного використання її, тобто вислати йому зразкове число нашого журналика, бо це є одинокою рекламою, одиноким способом котрим ми свій журналик розповсюджуємо.

Богато видавництв переводять різні кампанії за присд-

нанням нових передплатників, закликають читачів йти від хати до хати, стукати об двері, переконувати і тим подібне. Ми ж тільки просимо вас пересліть нам точні адреси своїх сусідів а решту, ми вже самі зробимо власним трудом і коштами.

Поможіть нам хоч подвоїти число читачів і передплатників нашого журналика, а ми зі своєї сторони будемо старатись подвоїти його обем, густіше ілюструвати його, а може навіть як знайдуться потрібні фонди то і частіше видавати його. Постарайтеся зробити що можливим зі своєї сторони, а ми теж з заложеними руками не будемо спокійно сидіти.

„З ЛИСТІВ З УКРАЇНИ”

Пишуть мені з України:
„Прийжджай Микито,
Подивитись яка у нас
пшениженька, жито,
Скільки лену, скільки проса
й буряків на полі”
А я їх одне спитав лиш:
„А скільки в стодолі?”
На те мені вони бідні
от що написали:
„Ми стодолу на паливо
давно порубали,
Для держави, для народу,
ми тепер працюєм,
Разом з старшими братами
справжній рай будуєм,
Вже сади ми засадили
по кремлівській волі,
І ходимо покищо ще
лише напів голі,
Та вкоротці наш Микито,
ми свого діннемо,
І як прародизгі в раю
всі голі будемо.

Пишуть мені з України:
Прийжджай Микито,
Подивившись хто для себе
зробив в нас корито.
Хабарники, ошуканці,
справжні шкіролуни,
Що надбане вміють лише
розтягати з купи.
І нема над ними суду,

нема, тюрми, кари,
А совісні люди ходять
вже неназе мари,
Ні перед ким пожалітись,
ради засягнути,
Мусимо ярмо московське
мов воли тягнути,
А хто тобі інше пише
так ти, прямо з моста,
Скажи що він бреше назе
собака безхвоста!
Микита-Волокита.

**З наших буднів
„ПАРТІЯ ІКРОЇДІВ”**

Пилипа Пилиповича Пилипенка знаю я, отак без пересяди кажучи, поверх двадцять років, забув навіть де ми вперше зустрінулися, та це не важним і так, важне тут те, що Пилип Пилипович Пилипенко людина тиха, лагідної вдачі а що вже до щедрости то навіть зо свічкою в білий день шукаючи такої другої між нашою спільнотою напевно не знайдете.

Мушу теж і признатися що хоч і ніколи не пробував дізнатися досі не знаю якого він віроісповідання хоч і для мене це також жадної різниці не робить.

Для Пилипа, що лиш українське то „наше”, ним він дорожить, його цінить, коли потреба праці труду, ані теж гроша не щадить. Кажуть що він і Січовиком хоробрим був, геройства навіть мав доконтати, але від него самого я про те не чув. Пригадую тільки як одного разу давненько вже, підготовляли ми окружний з'їзд одної з найбільше популярної в тодішні часи організації, наробитись треба було мов чорним волом, і признаюсь вам, що коли раз я сам висказався що для такої малої горстки це таки не аби який тягар коли другі широкою рукою сидять і готового чекають, він відповів:

— Не дивуйся Микито, але скажи так сам. Чи не треба цього Чи не кінечним це? на кого ж би ми нарікали пропустивши нагоду оцей здвиг підготувати як не на себе самих?

— Та це я розумію, — кажу я — але знаєте як то у нас є, хочби порадою допоміг кот-

рий із них, а то чекають готового, а не дай Бог не піде що як слід, так вони вам зараз, а треба було так а так робити, так а так зарядити, скритикують кожний крок і кожний рух.

— Така вже бач Микито, їхня, українська вдача, вони б розхворілись коли б не було кого за що критикувати, такі були і перед ними, і по них знайдуться.

Річ ясна, що тоді не був я ще редактором, а тільки початкуємим віршописом, дописувачем, тепер вже справу по його поглядах розумію.

З Пилипом, не зустрічаюся я тепер так часто як колись, бо оба ми в противних сторонах від старинного Нью Йорку тепер живемо. Не все видно нас на теперішніх здвигах, маніфестаціях та тим подібних зібраннях, а як хоч коли і буваємо на таких, так не в ролях зарядчиків, порядчиків чи й інших офіціантів як колись, але як звичайні собі люди, учасники.

Наші місця зайняли нові, молоді люди, нова кров. Слава ж і Господу за те, а то був час що і журились ми самі хто на наші місця стане, хто буде продовжати працю для загального, народного добра. Тому ж і кажу принагідно: Щастя вам Боже, нові, молоді працівники, не жалійте праці ні труду, а коли зможете застидати нас, кращою і ревнішою працею, коли зможете довершити того, чого нам не пощастило, так будьте ж певні що як Пилип, так і я, гніватись на вас не будемо, і завидувати теж ні, але з гордістю скажемо вам, не один раз, але тричі, Слава!

Кілька тижнів тому, зустрінув я Пилипа на весіллі у кривняків його, котрих родичі і моїми добрими приятелями є. По обіді, а сиділи ми з родинами при одному столі, по даруванню та відспіванню многоліття Пилип відкликав мене на бік та й питає:

— Слухай Микито, читав я у пресі і від людей чув що у Нью Йорку новий рід патріотів завівся „ікроїдами” їх добрі люди прозвали.

— Чув і я про те, — відповідаю, — і хоч для мене ця горстка людей зовсім не цікавою, так цікавими для мене решта гурра патріотів що крім великого райваха що між самими собою зчинили, нічого іншого в тій справі не зробили, бо хоч оці як кажеш „ікроїди” пішли до Хрущівсько-Паламарчукової амбасади на жир та водкопиття замаскованими і як то кажуть „позагороди”, крутими стежками, так все ж таки вилізло шило із мішка і більшість людей знає хто вони, ні одинцем, ні громадно нічого більше не роблять, і хоч поза очі їм камінням їх обкидують, так коли особисто з ними зустрінуться, капелюха знімають, руки їм стискають, так що станеш і думаєш: Чи не кричуть вони їм поза плечі тільки із задрости що їх на ікру не просили.

Ікра не одному із наших братів щось дуже ласе і величне, бо не кожний любитель ікри може собі на неї часто позволити, а так коштом своєї честі бувби собі досхочу попоїв. Однак не думай що я ікроїдів обороняю, для мене особисто вони нічим іншим, а раками з котрих ікра береться, бо хоч вони часто між нашою спільнотою на зібраннях, академіях, протестах, і хоч „Ще не вмерла” на цілу гортанку викрикують, і разом з усіма обіцяють вперед до доконання діла, цілі крокувати, скоро тільки розійдуться, замість вперед, лізуть назад.

До моєї скромненької редакції наспіло було немало дописів в цій справі, і вір мені, що коли б хоч в одному із них була хоч маленька іскорка гумору, так був би і помітив. Це писав я і кожному авторові, просячи додати хоч крихітку гумору а радо поміщу, та один із них от що написав мені:

„Коли б я був гумористом то писав би книжки як другі наші гумористи про „борців” навіть соборний, про героїв як що вже не „передмістя” то хоч села чи й присілка, але я поважний журналіст, політик.”

— Цікаво, по якого чорта він свій матеріал спрямував на

твою адресу? — запитав цікаво Пилип.

— А хто ж його знає? але як що із него такий самий журналіст, політик як і гуморист, то дай йому Боже здоров'я.

— А що ж ви, старики, так розпятакалися? — запитала підходячи до нас Пилипова жінка Христя, — незабаром музикантам вже треба буде баса завдати, а ми ще і танцю одного не танцювали.

Коли тільки музиканти втяли перший танець ми забрали жінок і пішли легенького українського вальчика, а працюючи при відході Пилип додав:

— Розвідай там більше Микито, про цю нову „партію ікроїдів”, чи росте вона, розвивається, чи може вже ініціатори її, самі відспівали їй вічну пам'ять.

— Та давби Бог, — кажу я, — але як сам знаєш будячця, кукіль, та всякий інший хабуз скоріше приймається і росте чим пахуча, прикрасна квітка, та все ж таки як буде щось цікавого то дам тобі знати.

Від того часу минуло вже місяців пару, і радим бувби я дуже коли б оці рядки мої хоч у гумористичному журналі були „некрологом” по згаданій партії, а основники її щоб більше не лакомились на чужу дурницю якою в тім випадку була „російська ікра”.

БАРАХЛОМ НЕ ВІЗЬМЕШ!

Під час першої большевицької окупації міста Львова, до мешкання одного з діячів націоналістичного табору увійшло кількох міліціантів. Той сподіючись того наскоку, для замаскування, розвісив у кімнаті портрети Леніна, Сталіна, а на столі тримав завжди кілька комуністичних книжок як „Історія ВКП”, твори Маркса і тим подібні.

Коли увійшли міліціанти у кімнату, один із них, поглянувши на комуністичних діячів і на розкриті історію партії, сказав до власника мешкання:

— Ви арештовані! — і показуючи рукою на портрети

й книжки, додав: — Тим ба-
рахлом нас не візьмеш!

ПОЯСНИВ

Французький скульптор Ро-
дін показував молодій пані
свої найновіші твори. Молода
пані була захоплена творчі-
стю мистця й сказала:

— Це ж чудово! Як ви, ма-
естро це робите?

— Цілком просто, — відпо-
вів Родін, — беру бльок мар-
мору і відбиваю долотцем і
молотком те все, що непо-
трібне!

МАЄ НЮХ

— Ти бачив? Кінш хотів вку-
сити мене за голову.

— Має нюх, почув полову.

ЗЛЕ ЗРОЗУМІВ

Василь, син Миколи Під-
явірного, старого нашого емі-
гранта, належав до найздібні-
ших дітей в цілій школі, тому
за порадою поважніших лю-
дей містечка Микола післяв
його до вищих шкіл, бажаючи
своєму синові легшого кавал-
ка хліба чим сам мав працюю-
ючи тяжко у фабриці.

З успіхом закінчив Василь
школи і зараз же дістав пра-
цю в одному синдикаті що об-
слуговує майже всю пресу в
країні, як співпрацівник, ко-
люмніст.

Діждавшись вакацій, від-
пустки Василь приїхав новень-
ким наймодернішим автом до
містечка батьків. Вечером за-
вітав у їхню хату його дядя
Гарасим, тобто рідний стар-
ший брат його батька, що з
огляду на свій вік вже здавна
недочуває.

— Що ж ти поробляєш у ве-

ликому місті? — запитав він
між іншим Василя.

— Працюю колюмністом, —
відповів Василь.

Гарасимові це звучало зов-
сім інакше, тому зірвавшись
із крісла заревів:

— Комуністом! а чорти б
твого батька взяли, то на те
треба було аж високих шкіл,
дивись на Петра Запамороче-
ного та ж він заледво підпи-
сатися може а комуністом що
другого і зо свічкою не знай-
деш.

Треба було Миколи, Василя
і ще інших присутніх щоб ути-
хомирити розкукуріченого на-
шого добродушного землячка
та якслід розяснити йому зна-
чіння слова „колюмніст”, а
коли той вже заспокоївся, до-
дав:

— Не гнівайся Васильку, я,
бачиш чоловік простий і гар-
матикою не дуже то інтере-
суюся.

СТИДАЙТЕСЯ ЛЕГКОДУХІ!

(нашим заблуканим)

Ой не раз я і не два
взивав вас, бідненьких
Поверніться поки гас
до своїх рідненьких,
Не сухайте москалів
не будьте рабами,
Бо ніхто з вільних не буде
зислитися з вами.

У вас своя, всім багата
Україна, Мати,
Пощо ж матушці Рассеї
лабети лизати?

Пощо свою рідну мову
й батьківські звизгаї
Залишати тільки тому,
що Москва бажає!

Стидайтеся легковірні
навіть свої тіни,
Бо не варта ви пошани
в жадної людини,
Той, хто своє понижає
крім гріха тяжкого,
Понижає не лиш когось,
а себе самого.

Схаменіться поки ще гас,
за гріхи покайтесь,
До спільноти, рідних своїх
знова приєднайтесь.
Бо Москва лиш про москалів
а не інших дбає,
Таких як ви, дураками
вона називає!

С. Верлик.

ЦІКАВЕ ПИТАННЯ

Професор Вірхов був дуже
строгим під час медичних іспи-
тів. Якось запитав професор
студента, який ішов разом з
ним на перевірку хворих, що
належало б дати хворому, у
якого якраз виявлено важкі
болі печінки.

— Запишу йому успокоюю-
чий лік з морфіни, — відпо-
вів студент.

Вірхов подивився на сту-
дента й тоді запитав:

— Добре, і що тоді зробите
з небіжчиком?

ДРУКАРСЬКА ПОМИЛКА

Часто трапляються прикрі
друкарські помилки, що да-
ють підставу до всіляких не-
порозумінь. Одна друкарня
надрукувала Катехизм, і в роз-
ділі про десять заповідей, за-
мість: *Семе — не кради*, сто-
яло: *Семене — кради*.

ГРОВОВИЦЯ

— Завтра, громовиця буде,
жіночка сказала.

— А за що ти, — вона питає,
будеш знова зачиняла?

ХИТРИЙ ПОЕТ

Одного разу зайшов великий
німецький поет Гете до корч-
ми. Втомлений довгою доро-
гою, сів біля столу, замовив
вина і свіжої води з криниці.

Коли власник корчми при-
ніс вино і воду, Гете змішав
вино з водою й почав повільно
пити, знаючи, що така суміш
найкраще гасить спрагу.

Біля другого стола сиділи
молоді студенти. Побачивши
скромний напій свого сусіда,
вони почали насміхатися, і на-

решті підіслали одного з поміж себе з жартівливим запитанням: чому він шляхетне вино розпустив водою.

Гете сміючись, змірив з голови до ніг настирливого запитувача й байдуже сказав:

— Вода без нічого робить німим, як рибу у ставку... Від чистого вина я страдив би розум, так, як ви, мій пане, та ваші товариші. Тому що я не хочу бути ні одним ні другим, я завжди змішую вино з водою...

ВІДПАЛИВ

Горпина, дружина Михайла хотіла футро. Михайло, хоч не мав грошей, все ж таки купив. Таке не дороге, з фарбованих баранів.

Якось подружжя вийшло на прохід. Була зима, дружина очевидно, у футрі. Коли йшли вулицею, напроти них надійшла жінка молоденька, пристійна в чудовому футрі з першорядних мінок.

— Бачиш, — каже Горпина до Михайла, — про таке футро я мріяла...

Михайло поглянув на молодую жінку, а потім на свою Горпину й сказав:

— Бачиш, а я мріяв про таку жінку.

ЄДИНА РОЗВ'ЯЗКА

— Яка причина до того факту, що за советської влади населення Львова дуже скоро зросло, — питає у школі учитель ученика.

З лавки підноситься викликаний учень і каже:

— Причина ця, що сільське

населення переселюється масово до міст.

— Правильно, — похвалив учитель а тоді запитав:

— А як цьому зарадити?

Учень хвилину подумав а тоді й каже:

— Гадаю, що у Львові треба заложити колгосп!

ПОШАНА ДО РАНГУ

Американський офіцер фльоти, що вийшов на пенсію, дістав місце у секретаріаті одного університету, але це не заважало йому дуже пишатися своїм колишнім рангом. Якось до нього зайшов один юнак, що сказав:

— Пане, я прийшов записатися до вас!

— Тільки не пане. — відповів той. — Називайте мене: Пане капітане, — юначе.

Юнак подивився на нього кілька секунд і відповів металічним голосом:

— Тільки не юначе. називайте мене: пане полковнику.

ДЕЩО З НЬО ЙОРКУ

Багата пані сидить в одному із тутешніх великих театрів й каже до своєї сусідки:

— Я завжди чищу свої діаманти цитриною, а золото соком з цибулі.

Сусідка мала цих перехвалок деволі й відповіла:

— А я зовсім не чищу, викидаю і купую нові!

ПРОХАННЯ ГУЦУЛА

*Ходить гуцул сумним нині
По рідненькій полонині,
У лигаках вже подертих
Й полатаний кожущині,
Не грає він, як бувало
Веселенько на сопілці,
А співає сумним тоном:
— Ой ви вівці, мої вівці
Колись вас лише по одній
Голодні вовзиська дерли,
А тепер всіх, все голодні
Сволоз, москалі, пожерли.
Нема з вітром шумлягої
Як колись, сосни, ялиці,
Вирізали, й вивезли їх
Зайди до свої столиці.*

*Ходить гуцул сумним нині
По рідненькій полонині,
Й просить Бога, Творця свого:
— Злиши волю Україні,*

*Щоб вирости знов шумлягі
З вітром сосни й ялиці,
Щоб сопілок звук понісся
Аж до Києва, столиці.
Щоб проклята Москва, Кре-*

*мель
Розлетілася, розпалася,
Щоб по її синах підлих
Куна костей позісталася!*

Ебер.

ВРЕШТІ ПОВІРИВ

У малому містечку в Польщі поширилася вістка, що в одній бідній хатині з'явився якийсь Божий знак. Вістка рознеслась скоро, і товпа людей оточила хатину.

Довідалась про це поліція й вислала кількох поліцаїв, щоб розігнати тлум. Вневдовзі повернув один з поліцаїв на станицю поліції весь побитий та в подертому вбранні. Здивований начальник запитав:

— Чи ви розігнали глум що подивляв чудо?

— Ні, товаришу начальник, я сам ледве спасся чудом! — відповів той.

ДОБРИЙ СТАТИСТИК

Маючи на увазі советсько-китайські напружені відносини, один американський журналіст запитав Хрущова:

— Яка роля Китаю в комуністичному світі?

Хрущов, подумавши, відповів:

— Велика! Кожного року населення Китаю збільшується на одну Чехословаччину.

НОВОЧАСНИЙ ПОЛІТИК

Репортер: Ексцеленціє, чи можу запитати вас в одній дуже важній справі?

Міністер: Прошу мені не перешкаджати. Я маю тепер виголосити промову і не маю часу займатися ніякими важливими справами.

ШИЛО З МІШКА

Хоч багато місця більшовицька преса присвячує критиці і пропаганді проти вільного світу, його урядів, та порядків, вільний світ не дуже проти цього реагує за винятком чужомовної преси котра фінансована як звичайно робітництвом котре на власній шкідливості переконалося що кожне слово, чи надрукований рядок, це ніщо інше а стовідсоткова брехня, котрою комунізм старається підбити решту ще не загарбаного ним світу.

Тільки час від часу, дець в незаметному місці, на останніх сторінках надрукує вона дещо з гіркої для неї самої правди котру ми для вашої інформації за їхніми джерелами частинно передруковуємо от що пишеться в деякій із них; під наголовком „Партійні Паразити”.

„Колгосп — вища форма хліборобського господарювання, а радгосп — найвища форма, до якої безупинно змагає побудова комунізму...” Так вчив Ленін, Сталін безоглядним терором примушував здійснювати, а Хрущов силою тримає, зберігає цю невичерпну криїницю для партійних дармоїдів. От що пише про це в „Радянській Україні” С. Герасименко.

„І от ми в степу, на присілку в Бондарі, на тій фермі, де працюють автори листа (до Редакції). Скажемо наперед: все те, про що вони написали — правда.

„... Молочно-товарна ферма Доярки Євдокія Завгородня, Катерина Бердник, Софія Литовченко, Катерина Максашко, перебиваючи одна одну, обурюються:

— Хіба це робота — відрамити воду носити?

— Або солому в'язанками на плечах?...

Колгоспники не можуть не обурюватися і з того, що в артілі є багато людей, які безпосередньо не зайняті у виробництві, а одержують значні винагороди. От, скажімо в першій бригаді є бригадир і три його заступники. Крім того є обліковці по тваринництву, механізації і рільництву. І

кожному з цих працівників щомісяця нараховується 70-80 трудовнів. Разом з тих доярка чи скотар-фуражник заробляють 20-25 трудовнів”.

Вони на те й записались в члени комуністичної партії, щоб бути дармоїдами, на яких другі мусять працювати. „Колгосп, це вища форма сільського господарювання”, яка дає змогу всім партійним людям паразитувати, та ще й як!

У цій же „Радянській Україні” житель міста Хмельницьке, Д. Басюк, пише:

„Ще 10 січня цього року о 22-гій годині 50 хвилин, з Хмельницького було надіслано телеграму за ч. 2-36603 на мов ім'я в Пустомити, Львівської області. Вже й приїхала моя 74-річна мати, погостювала у мене, а телеграми, щоб я її зустрів, і досі немає.

„Де телеграма?” З таким запитанням я звернувся до працівників зв'язку двох областей. У Хмельницькому заявляють, що телеграму відправили, а в Пустомитах на Львівщині, — що її не одержали.

За Сталіна було таке: — Біжу на пошту, бо дістав листа, що до мене телеграма вислана... Від того часу багато чого удосконалилось...

МІЖ ПРИЯТЕЛЯМИ

— Я не бачив тебе копу літ; чи твоя дружина все ще така гарна?

— Так, але тепер це забирася їй значно більше часу.

„Хто журнал „Микита” з пошти відбирає, а передплатити і думки немає, хай про те напише зараз до „Микити” щоб по смерті за те в пеклі не горіти.”

З творчості наших зитазів
ВІСТІ З ЕДМОНТОНУ

Едмонтон, містезко славне,
Католицьке й Православне
Українство тут живе,
Одних менше, других більше,
В одних краще, в других гірше
Та життя вперед пливе.

Товариств тут різних сила
В кожному свої правила
Видрукований статут,
Але треба теж сказати
Що і кільком любий брате
Прийшов тут „капут”.

Старі злени минулися
А молоді розбрилися
Господь зна куди,
Батьків мови стидаються
По всім рідним стараються
Закрити сліди.

Прогресивних тут теж досить
Не один із них голосить
Московську брехню,
Різні „ганзірки” гитає
Котрих з Москви присилає
Старший брат йому.

Едмонтон, містезко славне,
Католицьке й Православне
Українство тут живе,
Часом в згоді і в спокою
А часом в такім роздовою
Що лиш скажеш... ФЕ!...
Кирило Мотовило

ПОСЛУХАЙТЕ МЕНЕ
(порада вдовам)

Послухайте жінки мене, бідної вдовиці, щоби часом не вступити такої дурниці як я, дурна, легковірна, кілька років тому повіривши гільтаві досить молодому.

Коли помер мій Данило тиждень по випадку у фабриці де працював, я дістала в спадку, не лиш хату із садочком де яблунь дванадцять, а пенсію і готівки, тисячок аж, двадцять!

Отже ж могла собі даліше, сама раду дати, бо привикла я в своєму житті працювати. Та лихо, не спить ніколи, як говорять люди, а все ходить мов та мара і то таки всюди.

Таке мене причіпилось, мов вош до кожуха, і я дурна, залюбилась у нього по вуха. Був пристійний, уродливий, лагідної вдачі, ніхто не знав що у него є пляни собачі.

За рік часу ми звінчались,

стали разом жити а він каже:
— Мусим авто для себе купити, щоби літком у неділю вдома не сидіти а виїхати десь в гори, віку продовжити.

За два тижні нове авто вже у нас стояло, три тисячі долярчиків мене коштувало, та я всього лиш два рази була з ним у ньому, і то ледве приїхала живою додому. Бо він бачте вже мав інші, роками молодшу, і як потім мені сказав, сто разів солодшу, то ж й хотів мене позбутись всіми способами, молодим вдівцем лишитись з домом й тисячами.

Але я, не так дурною як він думав була, що щось злого він плянує, наперед причула, то ж й пішла до адвоката, тестамент змінила „один доляр” у спадщині я йому лишила. Нехай знає голодранець як вдови дурити, а молоду по сальонах ночами водити.

Тому, котра з вас вдовою, прошу уважайте, закрутити головоньки собі, ви, не дайте!

Ксенька Чепуренька.

ПРИЗАБУВ, ЧИ НЕ ЧУВ?

*Ой, Микито, ти на жарти
Взяв кілька міст із Альберти,
Та про Лавой, призабув,
Чи про него ти не зув?
А про Лавой, варто знати
Є тут кого розібрати,
Сам я досить правди знаю
Та ще троха погекаю
Чим опишу всю тобі,
Бо нераз я вже собі
Думав: — Друже, що зробити
Щоб їх, зо сну пробудити,
Та завдяки тобі, знаю
Що якраз зробити маю.
Пишу те, щоб вони знали
Що будуть нагоду мали
Правду про себе дізнатись
Може навіть й постидатись,
Ти, помісти це в журналі
Й побажай, що буде далі!*

Гуд Бой з Лавой.

СПРАВЕДЛИВИЙ ДЯДЬКО

Старий американ Білей, який приїхав недавно з Америки у відвідини до своїх рідних в Галичину, поїхав у четвер до Бучача на ярмарок. Це була вже осінь, колгоспників повна торговиця, всюди великий натовп, а Василеві треба зараз полагодити звичайну фі-

зіологічну потребу. Розглядається на всі боки, але не може знайти відповідного приміщення. Відійшов отже дещо вбік, став під якоюсь будовою й робить своє. Аж тут з-за рогу з'явився міліціант і до нього каже:

— Што таке? То ти намагашся занечистити міста? Ти — арештован. Ходи со мною на міліцію!

В міліції розглянули в чому справа і дижурний комісар каже:

— Заплатіть за все це два рублі кари і справа полагоджена.

Василь витягнув мошонку, і кладе на стіл три рублі.

— Товаришу, — каже комісар, — не три рублі, а два!

— Ні, прошу пана комісара, — відповів Василь, — плачу три бублі, бо хочу бути справедливим; я не тільки обмовив стіну, але ще при тій нагоді пустив свій дух у ваше повітря...

подав Василь Сойка.

СПРАВЖНИЙ ОСЕЛ (Репортаж із Філадельфії)

*Філадельфійська громада
Все, і всім помогти рада,
Хоч є у ній одиниці
Що лакомляться на марниці,
Але, де таких бракує? ...
Щастя, не один пробує,
Та не все таке вдається
Дехто, й добре понезетсь
Як приміром Богдан Штилька
Що вже разів таки кілька,
Гриця Пришеу на суд брав
Що той його ослом звав!*

*Три рази суд їх мирив,
Раз Гриць навіть заплатив
Був всі кошта судові
І Богдана від тоді,
Мов заразу оминав.
Тоді Богдан сам погав,
Того Груць лише гекав,
А що свідків гесних мав,
Так Богдана у відплату
Зазнав в „Іванову хату”.*

*Місяць Богдан там сидів,
А коли вже виходив,
Прокурор йому сказав
Щоб дурнижки не шукав.
А головко, в брата свого
Бо таким з себе самого,
Як вже інших без гисла,
Зробить, справжнього осла!*
Око.

ВІЙНА І ПОЛІТИКА

Від останньої війни проминуло вже чимало літ. Про ту війну і боеві події з гордістю оповідають і такі що навіть і не воювали. Ну, годі, як можна доказати де, хто і як воював.

Ось одного разу чув я таку хвальбу як то стрілець п. Позадний був на фронті, тож і каже він таке:

Стою я на патрулі, йдуть москалі, я скоро за кріса і, бах, бах, бах... але надиво, деякі москалі розбіглись, а один стоїть і собі нічого, нічого сісінько.

В тім другий товариш перебиваючи розмову запитує:

— Ну, як то, ти зле ціляв, чи що?

— Та деж там, — відповідає стрілець, — москаль був глухий як пень!

Це було на фронті чи позаду, а ось придивімося ближче, нинішній москаль також глухий як пень на всі протести, маніфести, переговори і договори зі сторони західного світу. А що буде, не дай Боже війни, з глухим москалем? ...
подав В. Гупайловський

ПИСЬМЕННИК ЧИ МАЛЯР

Якось до відомого поета Ліліскрона прийшов якийсь пан за порадою:

— Мій син мав однаковий талан до пензля, як і до пера. Стати йому письменником чи малярем?

— Письменником! — відповів без жадної надуми поет.

— Письменником, А то чому? — запитав цікавий пан.

— Тому, — відповів поет, — що папір дешевший за по-
лотно!

ЩО КОГО БОЛИТЬ

Промовець на політичному зібранні:

— Вже найвища пора покінчити з фашизмом, анархізмом і комунізмом!

Десь в куточку залі дасться чути голос старого слухача:

— І з ревматизмом, мій пане!

● Не вірте сплячому собаці, циганській обіцянці і жіночим сльозам.

ЩИРЕНЬКА ПОДЯКА

Тим разом належиться від нас шановному добродієві Григорієві Банджура з Гамільтон в Онт. за приєднання нашому журналові одного нового передплатника.

Добродієві Степанові Карпа з Гілсайд, Н. Дж. та Добродієві Михайлові Якимець з Бріджпорту в Конн. за ласкаві пожертви на пресовий фонд.

„Спасибі Вам приятелі за жертви і труди, Хай Вас добро зустрічає завсіди і всюди!”

ВИСЛОВИ Б. ШОВА

Мужність, означає бути сильнішим за свою боязкість. Розсудливість — бачити свою нерозумність.

Мудрість — не захоплюватися своєю цурноватістю.

ПОВЧИВ ЖІНКУ

Пан інженір Безметровський вертає пізно вночі з Літературного Клубу додому і застає вже свою дружину в ліжку. Він скоро роздягається, йде до ліжка і поцілував дружину. Чекає хвилику, а тоді дає їй голосного „кляпса”.

— А це за що? — питає обурено дружина.

— За те, — каже чоловік, — що ти при поцілунку не відчинила очі, щоб подивитися хто це є...

ВАРТЕ ПОХВАЛИ

— Скажи мені, де ти, цілий тиждень побував?

— З товаришами глибоко щовезгора грав.

— Я не знала що ти музик це ж похвали варте, На який інструмент граєш?

— Як і другі... карти!

Е б е р.

З листів до Микити

СТАНЬ ГЕРОЄМ!

Ой Микито, Волокито нарікають люди,
Що ти свого носа пхаєш
завсідги і всюди,
Не раз, не лиш одиницю
а цілу громаду,
Обмалюєш пером своїм
з-переду і з-заду.

Нераз зовсім невинному
призипиш ти латку
Написавши що лиш тобі
налізе на гадку.
Нераз навіть з боягуза
героя ти зробиш,
А гасами знов героя
до землі пригнобиш.

Ой Микито-Волокито,
тому таке пишеш?
Чому громад, ги одиниць
в спокою не лишиш?
Чому Хрущова, сатрани
не скубеш застіше?
Чому „Слава Україні!”
не співаєш голосніше?

Чому не йдеш в Вашингтон
до Білого Дому,
І не просиш там помоги
народові своєму?
Чому бомби не завезеш
в Хрущова палату,
Не розвалиш мурів Кремля
Москві у відплату?

Чи не хогеш? Чи бойшся?
признайся небоже,
Бо журнал тут видавати
то хогби хто може.
Але нам, героїв треба
як був Гамалія,
Що „Ріж і Бий!” вигукував
щоб здійснилась мрія.

Бо ми помсти бажаємо
й ворожой крові,
За терпіння братів наших
за тяжкі окови.
За кайдани, що невинні
тягають ще нині,
По сибірських тайгах-снігу
страшних зим країні.

Нам Богунів нині треба
а не гумористів,
Сагайдачників й Залізників,
а не журналістів.
Треба Гонти славетного
хлопців запорожців,
Муки, смерти не боягхсь
справжніх переможців!

Тож застановись Микито
над тими словами,
Стань героєм, а матимеш

славу поміж нами.
Побий Москву, зруйнуй Кре-
за одну годину, [мель
Визволи нам із кайданів
Матір Україну!

Козагіна з Чигирина.

ВІД МИКИТИ

Спасибі, вам велигезний
генію, пророже,
Від ваших слів не один
„на сторону” схоже,
Бо як може одиниця
усе те зробити,
Коли решта буде як ви,
у вигодах жити.

Схаменіться, не робіться
самі варіятом,
Я ж, слугою для народу
а не його татом.
Попробуйте того всього
самі доконати,
А я певний що будете
каменем мовзати!

● Краще порвати нитку за-
ручин, як ланцюг подружжя.

● Мудрість старших людей,
звичайно краща від знання
молодих.

● Хто хоче жити в спокої,
той мусить нести вогонь в од-
ній, а воду в другій руці.

ДРУЖНЯ ПОРАДА

— Не журіться пане Сворень
що жінка пропала,
Та з собою грошенята
ваші всі забрала.

— Що ж робити щоб жаль-
тугу із серця прогнати?

— Спробуйте веселий журнал
„Микита” зитати!

Передплата на 12-ть гисел
виносить тільки \$1.50. Виси-
лати можна готівкою в листі,
чеком, або моні-ордером, кот-
рих треба виписувати лише
на ім'я видавця

EUGENE BEREZINSKY
40-14 44th STREET
LONG ISLAND CITY 4, N.Y.